Wie kent een homoseksuele succesvolle Ame-rikaanse romanschrijver, een persoon die in de jaren vijftig van deze eeuw op Cas Abao woonde? Of de rijke blanke dame, katholiek, getrouwd met een zeer vrome, maar jong gestorven topbeambte van de 'Curacaose Bank', die wilde scheiden omdat zij een affaire had met een donker gekleurde man uit Martinique? Het zijn personen die voorkomen in Cornelis Ch. Goslinga's achtste Antilliaanse verhalenbundel. Zo beschreven dat het haast niet anders kan of de personages moeten in ieder geval deels hebben bestaan.

Bundel verhalen van Cornelis Gorsira

"Zijn er in de hemel geen zwarte engelen?"

Door Ger Jan Onrust

De zwarte engel, zo heet de 150 blz. dikke bundel die bij Primavera Pers is uitgekomen. Tien verhalen die nu eens niet spelen in de tijd van de Verlichting en waarin slaven een voorname rol spelen, maar in de jaren vijftig van deze eeuw zijn gesitueerd. Dat was dus in de periode dat Goslinga op Curaçao als jonge ge-schiedenisleraar op het Peter Stuyvesant College zijn lessen gaf en zijn artikelen voor La Prensa schreef.

Het zijn ongecompliceerde, welhaast pretentieloze, verhalen die Goslinga aan het papier heeft toevertrouwd. Geschreven naar het leven van de jaren vijftig. Dit zonder nostalgie - zoals vaak in Gos-linga's verhalen speelt de dood een voorname rol en lopen de meeste verhalen niet goed af - , gewoon de maatschappij die hij destijds aantrof.

Het kan haast niet anders of een deel van de verhalen hebben autobiografische trek-ken. Het kan niet voor niets zijn, dat in twee verhalen de hoofdrolspeler De Korte heet, vrijwel dezelfde naam als degene die Goslinga bij zijn eerste bundel als pseudoniem (Marek Decorte) gebruikte.

Een van die twee verhalen is het langste van de bundel, 'De begravenis van tante Sara', over de overleden rijke dame van Pietermaai, haar vreemde verzoek om op Martinique te worden begraven, maar nog veel meer de ontrafeling van haar verleden door haar neef en belangrijkste erfgenaam Nole. Deze jonge, in Venezuela werkzame, arts erft niet alleen een omvangrijk kapitaal, maar ook een briefwisseling tussen tante en haar minnaar. De heersende dubbele moraal ligt er duimendik bovenop; tante wilde scheiden, maar mocht dat absoluut niet. Ze maakte de familie al genoeg te schande. In het verhaal 'Bui-tenkinderen' mag tio Elmer er vier bysides op na houden, bij wie hij zes kinderen heeft verwekt (bij zijn eigen vrouw geen), zonder dat dit op afkeuring van de betrokkenen - hij zorgt immers goed voor zijn kinderen - stuit.

Een verhaal, 'Dag oom', heeft een andere intensiteit. Het is alsof Goslinga - op de weg naar La Prensa - zelf een jongetje bijna heeft aangereden. Een jongetje - Rudy - wiens lot hij zich aantrekt en voor wie hij 'oom Marek' (weer dus het werken met het pseudoniem) wordt. Rudy heeft een vader die zo af en toe eens langs komt, dan meestal dronken is en Rudy's moeder onder handen neemt, ook een keer omdat hij vermoedt, dat de vrouw iets met de 'macamba (Goslinga gebruikt deze spelling) met de auto' heeft. Ook dit verhaal loopt niet goed af: waar de jongen niet onder 'oom Mareks auto terecht komt, gebeurt dat wel bij een ander, waarna hij aan zijn verwondingen overlijdt.

En zo laat Goslinga zich lezen als een verhalen-verteller. Zo'n ouderwetse geschiedenisleraar - in de goede zin van het woord - die aan de hand van de overbekende Isings-wandhistorieplaat de keizerskroning van Karel de Grote tot leven brengt. Zonder al te veel literaire 'trucs' zie je de dingen gebeuren. Je ziet het vijfjarige jongetje Alvin in het titelverhaal een van de 'macamba-engelen' boven zijn kerststal met een zwart potlood een 'angel pretoe' produceren. Hij vindt dat dat zo hoort. 'Zijn er in de hemel dan geen zwarte engelen, paai', hoor je hem vertwijfeld vragen. En de 'tia', met wie hij de stal heeft opgebouwd, erkent, nadat iedereen met open mond de zwarte engel heeft aangestaard, 'Natuurlijk bestaan er ook zwarte engelen!', waarmee de zaak is afgedaan.

Een zaak blijft opmerkelijk: Goslinga heeft iets met homoseksualiteit. In eerdere bundels kwamen al homoseksuele mannen voor. In dit boek haalt 'De Americano' zijn gerief bij zijn jonge zwarte huisknecht (die hij, na een poging tot afpersing, samen met zijn meid, ongestraft vermoordt). In het verhaal 'Driemaal is scheepsrecht' blijkt de Franse gouverneurszoon Charles de Beauperi, na een leven als vrouwenversierder, middels een boodschap van zijn moeder, toch een ander te zijn: 'Charles hield van je, zei ze. Ik knikte. Ik zei niets. Ik wist het.' Deze bundel moet het stellen zonder de pentekeningen van de auteur. De laatste bundels waren alle voorzien van zwarte pentekeningen van historicus en kunsthistoricus Goslinga. Dat deze bundel het zonder moet doen is jammer.

Cornelis Goslinga, De zwarte engel; Antilliaanse verhalen. Primavera Pers, Leiden 1997. 151 blz. ISBN 90-74310-38-8.